

en del av tyskernes «common sense» – noe man uten videre godtok – og derfor den effektivitet som utryddelsene kunne gjennomføres med. Nærmest med moralsk støtte fra folket, får man inntrykk av.

2) Eutanasi-programmet og angrepene på kristendommen måtte man derimot stille i bero «til krigen var vunnet» av frykt for indre uro. Noen fakta:

a) Fra i hvert fall århundreskiftet og frem til Hitler var Tyskland det land i Europa hvor jødene var best integrert. Det er ikke tilfeldig at nettopp tyske jøder i så utrolig grad har preget vår vitenskapelige utvikling. Selv under Hitler forekom ikke pogromer. Krystallnatten og andre «spontane reaksjoner» var omhyggelig registrert av nazi-bandene. Den alminnelige tysker forholdt seg passiv. Jødehat slik man kjenner det fra Øst-Europa var fremmed for tysk mentalitet (common sense) slik vi kjenner den før Hitler. At så få jøder da katastrofen kom, er vel ikke så vanskelig å forstå når man vet det var dødsstraff for å hjelpe. Men det fantes da noen som hjalp: Sjåfører som slapp sine laster av på veien til mordplassene og betalte med sine liv. En av disse sjåfører har fått sin minnelund i Israel. De var selvfølgelig ikke representative, men det var vel ikke heller de nærmest idealistiske nidkjære offiserer i dødens tjeneste – ikke engang SS – som Brøgger nevner. Store deler av det tyske aristokratiske offiserstand forsvant i oppgjøret etter 20. juli-attentatet, for bare å nevne det.

b) Helt fra Wannsee-konferansen ble den «endelige løsning» forsøkt holdt skjult for den tyske almenhet – ja selv i dag hevder jo nazistenes arvinger – til og med med historikerstøtte – at utryddelsene er jødisk oppspinn. Filmen fra Warszawa-ghettoen var ment som propaganda på hjemmemarkedet – se disse ynkelige undermenneskene – men kom aldri på filmavisene. Man var redd for «indre uro».

Så lenge vår vestlige sivilisasjon består, vil Tyskland ha et kainsmerke som nasjon. Et ansvar som vil hvile som en byrde også på kommende generasjoner.

Men er det nødvendig – og ønskelig – å fremstille den enkelte tysker qua tysker (bare under Hitler?) som et monster, på et grunnlag som kan konkurrere med den «dokumentasjon» nazistene anførte som bevis for sine latterlige teorier?

Brøgger og jødehatet

Tyskerne ^{Hp} denne gang? ^{19/10-96}

Av Jan Svenneby, Fredrikstad

I sin kronikk den 19.10. om bl.a. den tyske almenhet og holocaust kommer Jan Brøgger med endel anførsler som forbauser. Det er mulig det er synspunktene til USA-professoren hvis bok om nevnte tema han omtaler, men Brøgger reserverer seg i hvert fall ikke:

1) Jødehatet var inntil krigens slutt